

и стављајући га у зачеље гледали да му боравак буде што пријатнији за оно кратко време. И спочетка је разговор текао о филозофији и еванђељу с Д-р Драгишом Ђурићем и о неправдама, које му чине чивчије, са мнош. Ја се понудих да му напишем жалбу како би му се сва штета исплатила, али он одмахну руком господствено:

— Нећу. Нека носе!

— Али то ми не желимо. Ја вам даје реч да...

— Нека носе!

Било је ту и резигнације и презирања, али је све ипак ишло у једном уљудном тону. Само позније кад је Зејнула-бег испио целу боцу ужичке клековаче и прешао на анасонлију, он зграби рукама сто и јекну:

— Ух! Пашић — лажић!

— Шта? Шта вас је слагао?

— Ништа, ништа. Добро он ради за свој народ, али лаже, лаже.... Ух! Пашић — лажић!

И целе те ноћи нисмо могли продрети у узрок његове љутње и ако смо слутили да се она тиче извесног састанка у Куршумлији.

Хасан-бега није Србија ништа слагала, али је он инстинктивно мрзео и тога ради организовао упад ка Призрену 1914 док смо се ми тукли на Дрини. Препад је брзо сломљен код Жура, па је вођ морао да бежи и из Љуме. Зато се опет могао вратити у пуној слави на Косово 1915.

Дочекан с музиком од многобројних саплеменика он је осећао онај занос победника, када се губи равнотежа у схватањима и доноси брза решења за терор. Одмах је тражио да се извештај број Срба из Вучитрне побије, а други да се интернира и протера. Али се успротивио Зејнула-бег.

— Може ли да се побије цео један народ? питао га је.

— Не може.

— Можеш ли ти да уништиш све Србе од Београда до Крфа?

— Не могу.

— Е, кад не можеш шта ће ти да сатреш петнаест, шеснаест душа?